

Hij glimlachte wat werktuigelijk, gaf overigens geen antwoord, voelde achter zich haar oogen, die hem naloerden.

Buiten was het wel koud, maar hoe blauw zag de lucht nu weer en hoe groen en blond was alles nog rondom; de steenroode eitjes der rozebottels glommen vochtig tusschen 't nog weelderige blad, door de Amerikaanse eiken sloegen laaiende vlammen, de asters en de chrysanten en de dahlia's bloeiden nog.... een beetje mat en kwijnend zag alles wel in die halve schaduw.... maar 't was nog geen winter.... nee, nee.... 't was nog lang geen winter!

En straks zou de zon rijzen boven dit oude huis, die zou de gloed weer brengen, de weelde, de warmte, de kleuren der herboren lentelijkheid!

Uit den tuin komend vermeed hij de woonkamer, waar hij Jan wist; hij doolde maar wat rond in zijn sjamberloek, een beetje ongedurig, liep naar de vestibule, trad eindelijk het spreekkamertje weer in, ging nog eens even zitten in de vensterbank.

Gek, niets had hij hier beleefd, dan het zien van haar bruinen mantel op de stoep, en toch scheen dit vertrekje hem vervuld van herinneringen aan de zoetste ervaringen; 't ontroerde hem, hij moest een paar maal slikken.

Dáár stond ze.... daar.... en toen ging hij....

Zijn fantasie werd zoo levendig, dat bij het heele geval weer opnieuw meende te beleven.... hij hóorde de bel....

Maar nu was er niet de onhandige verwardheid door het onvoorbereide.... nee 't verliep nu heel anders.... ondanks zijn sjamberloek voelde hij zijn eigen houding en gebaren vol elegante hoffelijkheid.... Laurien was er niet bij.... „Ah mevrouw Leenbach.... wel wel, daar doet U goed aan.... gaat U binnen.... gaat U binnen.”

Hij was al fantaseerend waarlijk in de gang gekomen, opende nu de deur van het salet.

„Jae-jae....” zijn stem kraakte wat geaffecteerd, „ik beschouw het als een bijzonder voorrecht, dat ik zoo persoonlijk en intiem.... Hm, ja, de haard is aan, zooals U ziet.... willen we daar bie gaan zitten?.... Eigen haard is goud waard nietwaar.... en mien ideaal zou wezen....”

Hij huiverde toch even: in 't salet was het nog kouder dan gisteren.... Kijk, in die gele hoes waren nog de plooiën zichtbaar, die zij er in gezeten had.....

Hij legde zijn hand er op.... daar was gisteren de warmte geweest van haar lichaam.

Plots schrok hij op, luisterde.

De tochtdeur had gepiept.... door de gang sloop iemand.... nu werd er geklopt op de spreekkamerdeur.... nog eens.... hij werd geopend.... gesloten....

Ineens klonk de klopp nu op de deur van het salet en voor Simon „Ja”